

Arrest

nr. 128 016 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 12 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.08.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Aan betrokkene werd op 29.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, haar betekend op 13.12.2013. Hierdoor wordt zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. de verwijzing naar haar gezondheidstoestand, de verklaring dat zij in het land van herkomst geen familieleden zou kunnen leiden en de verklaring dat er geen familieleden in het land van herkomst voor handen zou zijn) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. Hetzelfde geldt voor een eventuele schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er familieleden van haar in België verblijven. Zij verklaart dat haar zussen in België verblijven en respectievelijk de Belgische nationaliteit hebben en verblijfsrecht kennen, maar zij toont de verwantschap niet aan. Betrokkene legt een kopie voor van de identiteitskaart en verblijfskaart van de personen die zij als zussen benoemt, echter beschikken deze documenten niet over de nodige bewijskracht om de bloedverwantschap aan te tonen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen" Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij citeert de eerste alinea van de bestreden beslissing, geeft een theoretische uiteenzetting over het doel van de formele motiveringsplicht, citeert artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en betoogt vervolgens:

"Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd aan welke voorwaarden de buitengewone omstandigheden moeten voldoen.

Nergens in artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt gesteld dat een inreisverbod het bestaan van buitengewone omstandigheden uitsluit. Het indienen van een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet impliceert immers per definitie dat verzoekende partij illegaal is en dus niet het recht heeft om op het grondgebied te verblijven.

Verzoekende partij zou volgens verwerende partij geen recht hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. Deze argumentatie houdt geen steek. Immers, de bedoeling van de wetgever met artikel

9bis was juist om illegalen – mensen die geen recht hebben zich op het grondgebied te bevinden- of mensen met een onzekere verblijfstoestand, een mogelijkheid te bieden geregulariseerd te worden.

De redenering van verwerende partij is dan ook onbegrijpelijk. De motivering van verwerende partij vindt geen steun in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die zin werden artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

II.1.4. Zoals hierboven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te begrijpen zijn.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De verzoekende partij geeft in dit middel te kennen dat het haar duidelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat zij geen recht heeft op Belgisch grondgebied te verblijven omwille van een inreisverbod dat te haren aanzien werd uitgevaardigd. Zij brengt geen elementen aan die erop zouden wijzen dat dit motief niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, maar geeft daarentegen te kennen dat zij het er inhoudelijk niet mee eens is. In die zin voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van de criteria van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verzoekster, onder de titel “Bijzondere omstandigheid die ertoe leidt dat de aanvraag in België wordt ingediend”, een schending aanvoerde van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een mogelijke schending van deze beide verdragsbepalingen heeft onderzocht, en zich dus niet heeft beperkt tot het vaststellen van het feit dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en een uitsluiting op die gronden. In die zin kan de verwijzing naar dat inreisverbod en de beoordeling ervan door de verwerende partij als een overtollig motief worden aangemerkt, nu zij toch is overgegaan van een onderzoek van de in de aanvraag aangevoerde elementen. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van haar middel.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij citeert de overige motieven van de bestreden beslissing, geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en stelt daarop het volgende:

“II.2.3. Verwerende partij stelt dat een schending van artikel 3 EVRM niet aangetoond werd in hoofde van verzoekende partij. Ook een schending van artikel 8 EVRM vindt verwerende partij niet aannemelijk. Nochtans werd in de initiële aanvraag het volgende gesteld:

“In casu is het onmogelijk voor de verzoekende partij om een familieleven te leiden in Armenië. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de verzoekende partij nood aan ruime ondersteuning, zowel mentaal als fysiek. Gewone taken als de zorg voor haar kinderen of het huishoudelijk werk zijn voor de verzoekende partij haast onmogelijk. In België kan ze rekenen op steun van haar twee zussen die de zorg voor haar en haar twee minderjarige kinderen volledig op zich nemen. Dergelijke opvang is er in Armenië niet voorhanden. Beide ouders van de verzoekende partij zijn overleden. (stuk 4) Andere

familieleden die zouden kunnen en willen instaan voor haar en haar twee minderjarige kinderen heeft ze niet in Armenië.

Een verwijdering, zelfs voor een korte periode, zou betekenen dat zij terechtkomt in een land waar ze er helemaal alleen voor staat, waar ze zonder de financiële en familiale steun van haar zussen niet kan overleven. Dit zal ongetwijfeld ook haar gezondheidstoestand achteruit doen gaan. Dit zou niet enkel voor de verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling inhouden, maar ook voor haar twee minderjarige kinderen.

Een gedwongen verwijdering van verzoekende partijen levert dus automatisch ook een schending van artikel 3 EVRM op.

De verzoekende partij heeft nood aan permanente zorg en opvolging van haar gezondheidstoestand. Ten eerste bestaat er voor de psychische aandoeningen waaraan verzoekende partij lijdt geen adequate behandeling in Armenië. Ten tweede bestaat het gevaar erin dat de vooruitgang geboekt na talloze behandelingen teniet wordt gedaan bij terugkeer naar Armenië gezien, artikel 9bis een procedure is waarvoor geen enkele termijn (laat staan vervaltermijn) is voorgeschreven en die sowieso meerdere maanden in beslag neemt (ad minimum). Bovendien komt ze noodgedwongen terug terecht in het milieu die de oorzaak vormen van haar gezondheidsproblemen, zijnde de scheiding tussen haar en haar echtgenoot in 2008. (stuk 5)''

II.2.4. Verzoekende partij zou dus een specifieke schending van artikel 3 EVRM niet kunnen aannemelijk maken. Verwerende partij beschikt immers over genoeg gegevens in het administratief dossier van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij wel degelijk ernstig ziek is en zware nood heeft aan mantelzorg.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar haar een standaard medisch getuigschrift dd. 25.06.13 gevoegd bij haar aanvraag tot medische regularisatie ex artikel 9ter dd. 25.09.13 (Cfr. Administratief dossier verzoekende partij).

Hieronder wordt het antwoord gegeven op vraag F/ van het standaard medisch getuigschrift. Deze luidt als volgt: 'Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medisch opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?'

☐ Standaard medisch getuigschrift dd. 25.06.2013

'Momenteel weet patiënt zich enkel te handhaven door de ruime ondersteuning (emotioneel, praktisch) van haar zus.'

Ook werd bij de aanvraag tot medische regularisatie dd. 25 september 2013, het schrijven, gericht aan de arts-attaché van de verwerende partij, van psychiater, dokter R.H., gevoegd (Cfr. Administratief dossier verzoekende partij).

Hierin werd letterlijk het volgende vermeld:

De psychiatrische problematiek heeft belangrijke gevolgen voor het functioneren van mevrouw. Zij is niet in staat om haar boodschappen, huishouden en zorg voor de kinderen op zich te nemen en wordt hierin sterk bijgestaan door haar zus. Ik acht mevrouw absoluut arbeidsongeschikt.

Besluit:

Uw patiënte, mevrouw M., is in regelmatige psychiatrische behandeling sedert april 2011. Diagnostisch weerhouden wij actueel een majeur depressief toestandsbeeld van belangrijke ernst en een posttraumatische stress stoornis. Het functioneren van mevrouw is door psychiatrische ziekte in belangrijke mate beperkt en naar mijn mening is zij volledig arbeidsongeschikt.

Verzoekende partij is met andere woorden niet in staat zich naar Armenië te begeven, laat staan met haar twee kinderen. Het zijn immers de zussen van verzoekende partij die in staan voor haar medische zorgen en voor de opvoeding van haar kinderen.

In Armenië kan niemand haar die noodzakelijke mantelzorg geven.

Indien verzoekende partij zich naar Armenië zou moeten begeven, zou zij de noodzakelijke mantelzorg niet meer kunnen krijgen, hetgeen duidelijk aantoon dat artikel 3 EVRM zou geschonden zijn.

Immers het gebrek aan een adequate behandeling – hetgeen ook de mantelzorg impliceert- in Armenië, maakt een schending van artikel 3 EVRM uit.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is (zij lijdt aan "posttraumatische stress stoornis" en depressie), verdere medische en psychiatrische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan bepaalde medicatie en mantelzorg zodat een doeltreffende behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken. Verzoekende partij heeft met andere woorden wel degelijk specifiek aangetoond dat een terugkeer naar Armenië voor haar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

II.2.5. Verwerende partij gaat haar betoog verder met de stelling dat verzoekende partij niet zou aangetoond hebben dat er een bloedverwantschap zou bestaan tussen de zussen en haar.

Dit is echter een gemakkelijke motivering van verwerende partij.

Verzoekende partij is bereid een DNA – test uit te voeren om haar bloedverwantschap aan te tonen.

Nochtans is verzoekende partij verontwaardigd dat verwerende partij niet inziet dat zij wel degelijk een enorm hechte band heeft met haar zussen. Haar kinderen worden immers door haar zussen opgevoed. Ook nemen zij de zorg van verzoekende partij zelf op zich. Ook al zou deze band geen bloedverwantschap zijn, dan nog werd duidelijk aangetoond dat een leven voor verzoekende partij zonder haar zussen niet mogelijk zou kunnen zijn. Hetgeen duidelijk een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoekende partij duidelijk niet begrepen en is dan ook zeer onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

II.2.6. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM."

2.2.2. In de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing, wordt gesteld, nog steeds onder de hoofding van de "bijzondere omstandigheid die ertoe leidt dat de aanvraag in België wordt ingediend", gesteld: "De verzoekende partij baseert huidige aanvraag dan ook in hoofdorde op art 8 EVRM". De Raad zal dan ook in eerste instantie de mogelijke schending van deze bepaling onderzoeken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoont dat er familieleden van haar in België verblijven, omdat zij de verwantschap niet aantoont. Een kopie van de identiteits- of verblijfskaart volstaat niet aangezien deze documenten niet beschikken over de nodige bewijskracht om de bloedverwantschap tussen verzoekster en de personen die zij haar zussen noemt, aan te tonen.

Verzoekster stelt dat dit een al te gemakkelijke motivering is en dat zij bereid is een DNA-test uit te voeren om het bloedverwantschap aan te tonen enerzijds en dat, zelfs al zou de band met haar zussen

er geen zijn van bloedverwantschap, dan nog duidelijk werd aangetoond dat het leven voor verzoekster, wiens kinderen worden opgevoed door haar zussen, niet mogelijk zou kunnen zijn.

Waar verzoekster de verwerende partij verwijt zich te hebben overgegeven aan een al te makkelijke motivering en dat zij bereid is de bloedverwantschap te bewijzen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij geen argumenten of stukken bijbrengt die erop zouden wijzen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijk wijze zou hebben geoordeeld dat de identiteitsdocumenten die zij bij haar aanvraag voorlegde het bewijs van bloedverwantschap niet in zich dragen, zodat het niet is aangetoond dat de personen waarop verzoekster doelt inderdaad haar zussen zijn.

De verwerende partij heeft zich daartoe echter niet beperkt. Uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij de belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het eventuele gezinsleven van verzoekster in België enerzijds en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid, hetgeen een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde, anderzijds. De verwerende partij oordeelde dat een terugkeer om de aanvraag in het herkomstland in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of gezinsleven.

Verzoekster poneert diengaangaande dat een leven voor haar zonder haar zussen niet mogelijk zou zijn, maar deze gemeenplaats volstaat niet om *in casu* te besluiten tot een onvoldoende belangenafweging door de verwerende partij. De bestreden beslissing spreekt zich daarnaast niet uit over de grond van de aanvraag van verzoekster om te worden gemachtigd tot een verblijf en verhindert verzoekster ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien haar aanvraag positief wordt beoordeeld. Ze houdt dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De Raad stelt inderdaad vast dat het EHRM heeft geoordeeld dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereiste, het gezinsleven van verzoekster, zo dit al zou kunnen worden aangenomen, niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Zo overigens al zou kunnen worden gesteld dat de voorgaande uiteenzetting zich niet verdraagt met de verwijzing, in de bestreden beslissing, naar het inreisverbod, dient erop te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel of een inreisverbod in zich draagt, en dat het inreisverbod waarvan sprake na het nemen van de thans bestreden beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd bij arrest nr. 127 398 van 24 juli 2014, zodat het wordt geacht nooit te hebben bestaan.

2.2.3. In casu betoogde verzoekster in haar aanvraag dat een verwijdering, zelfs voor een korte periode, zou betekenen dat zij zou terechtkomen in een land waar ze er helemaal alleen voor staat en waar ze zonder de financiële en familiale steun van haar zussen niet kan overleven, hetgeen ook haar gezondheidstoestand zou doen achteruit gaan. Dit zou, aldus de aanvraag, niet alleen voor haar, maar ook voor haar kinderen een onmenselijke of vernederende behandeling inhouden, gelet op de nood aan permanente zorg en opvolging van haar gezondheidstoestand, meer in het bijzonder voor haar psychische aandoeningen waarvoor in haar land van herkomst geen adequate behandeling bestaat. Zij loopt derhalve het risico dat de vooruitgang in de behandeling die zij had geboekt teniet gedaan wordt bij een verwijdering en dat zij daarenboven noodgedwongen terecht komt in het milieu dat de oorzaak van haar gezondheidsproblemen heeft gevormd, zijnde de scheiding tussen haarzelf en haar echtgenoot. Zij koppelt hieraan een schending van artikel 3 van het EVRM.

In de aangevochten akte betoogt de verwerende partij in essentie dat verzoekster het houdt bij beweringen zonder deze te staven met een begin van bewijs en dat dit niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij nochtans over genoeg gegevens beschikt in het administratief dossier waaruit blijkt dat zij ernstig ziek is en zware nood heeft aan mantelzorg en verwijst naar het standaard medische getuigschrift dat werd gevoegd bij haar aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 25 september 2013.

Verzoekster beroept zich met andere woorden op haar medische problematiek om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Dienaangaande dringen twee vaststellingen zich op.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf berust. De aanvraag ging niet gepaard met stukken die de verklaringen van de verwerende partij konden ondersteunen –niettegenstaande het feit dat het standaard medische getuigschrift en het schrijven van de psychiater waarnaar verzoekster verwijst en dat zij bij het verzoekschrift voegt- dateert van twee maanden vooraleer de aanvraag op grond van artikel 9bis werd ingediend, zodat niet valt in te zien, indien zij het toch van doorslaggevend belang vond, waarom zij het niet bij deze aanvraag voegde. Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven dan ook niet afwentelen op de verwerende partij. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Derhalve moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing, op grond van de stukken die haar bekend waren, afdoende werd gemotiveerd dat een schending van artikel 3 van het EVRM op grond van verzoeksters gezondheidstoestand niet was aangetoond. Dienvolgens maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de verwerende partij niet terecht kon oordelen dat een terugkeer om de aanvraag in het herkomstland in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of gezinsleven door zonder meer te stellen dat zij niet kan leven zonder haar zussen.

2.2.4. In de mate, tenslotte, dat verzoekster de Raad ertoe wil bewegen een eigen beoordeling te doen van de door haar aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, los van de wettigheidstoetsing van de motieven van de bestreden beslissing want op grond van thans voor de eerste keer in het kader van de regularisatieprocedure bijgebrachte gegevens, kan worden volstaan met de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt zodat beoordeling niet dienstig is in het kader van het huidige beroep.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS